

<https://projektvelebit.com/hoces-li-vjerovati-pavicicu-ili-svojim-ocima/>

Ho eš li vjerovati Pavi i u ili svojim o ima Kome pakira Darko Pavi i pozivaju i na "ne-pakovanje" Porfiriju?

Autor: Marko Ljubi - 27. sije nja 2019.g.

Jedini na in da Porfirije ne bude etnik u Hrvatskoj je postaviti i njemu i Pupovcu i svima, eliminacijske uvjete koji e im onemogu iti etnikovanje, a ne pouzdati se u njihovo krš anstvo i dobrotu. Dakle, slažem se, posve je nebitno je li Porfirije etnik ili nije, je li pjevao ili nije, jer je daleko bitnije to da iz njegovih poruka i danas u svakoj prilici izvire ista misaona, vrijednosna i politi ka u kona nici paradigma, kojom on i njegova Crkva sebi pripisuju pravo arbitriranja u tu ojoj zemlji koja ih isklju ivo miloš u svoga naroda podnosi. Još uvijek!

Nije dakle vrijeme kako Pavi i zaklju uje „ne pakovati Porfiriju“, vrijeme je otkazati i njemu i svima sli nima gostoprimstvo u Hrvatskoj, ne zbog pjesme, iako i zbog nje. Jer pjesma je najmanji problem. Jer, ljudi su ideje, a zagovarati „ne-pakovanje“ takvima, zna i „pakovati svome narodu“ po evši od optužbe o „pakovanju“ kolegi novinaru Marku Juri u.

AUTOR: MARKO LJUBI

Potaknut ponovnim oživaljavanjem neupitnih injenica, oživljavanjem s vrlo utemeljenim povodom progona njegovoga kolege hrvatskog novinara Marka Juri a, gdje sa skupinom sve enika SPC-a nazad nekoliko godina mitropolit zagreba ki Porfirije pjeva etni ke pjesme, kolega Darko Pavi i je u svojoj kolumni u pisanom izdanju Ve ernjeg lista, a onda na Ve ernjakovom webu, objavio tekst pod naslovom “Porfirije je etnik onoliko koliko je Mesi ustaša”.

<https://www.vecernji.hr/premium/porfirije-je-cetnik-onoliko-koliko-je-mesic-ustasa-1296726>

Nekoliko je razloga za reakciju na ovaj tekst kolege Pavi i a.

Najvažnija su svakako dva:

Prvo, kolegu Pavi i a zbog njegove novinarske i autorske specijalnosti medijskog zanimanja za recentne doga aje u religijskim institucijama, a pogotovo u Katoli koj crkvi u Hrvatskoj, te njegove prepoznate komunikacijske bliskosti s Kaptolom i Nadbiskupijom zagreba kom, gotovo nepodjeljeno zainteresirana javnost doživljava kao svojevrsnog glasnogovornika Kaptola, ili osobno kardinala Josipa Bozani a. Zbog toga se u njegovim stavovima naj eš e traži i prepoznaje i stav – zagreba ke nadbiskupije, ili kardinala Bozani a, nadbiskupa zagreba koga. Kardinalu se stvarno svašta pripisuje sa svih strana, ali uz sve napore, ovakav Pavi i ev stav teško je svaliti na njegova le a, pa je izuzetno bitno detaljno raspraviti Pavi i eve navode i stavove.

Drugo, upravo zbog prvog, ali i na elno, teze i stavovi koje je iznio u svojoj kolumni su izrazito pogrješne. Pa i opasno znakovite zbog sveop e tipnosti u današnjoj Hrvatskoj.

Na prvi pogled, bez dubinske analize i zadržavanja nad svakom rije ju i mišlju, izgleda da je kolega Darko Pavi i istupio hrabro, asno i dostojanstveno, jer se u o ekivanom pretežitom nacionalnom okruženju nakon objave inkriminiraju ih neupitnih injenica, koje nužno izazivaju nepovjerenje do gnjeva hrvatskog naroda, zauzeo na temelju svojih osobnih iskustava, iskustava koja golemoj ve ini ljudi nisu poznata, ali i javno dostupnih injenica, za jednoga ovjeka, koji, usprkos tome što o i vide, uši uju i pam enje nosi, nije takav kako izgleda. A to je golem izazov.

Darko nastavlja eksplicitno se pozivaju i na Porfirijeve rije i i naknadno tuma enje da je nakon što je uo rije kokarda kasnije samo otvarao i zatvarao usta. Pavi i tu ve zauzima arbitrarno stajalište, neupitno se svrstavaju i uz Porfirijeve rije i nasuprot onoga što ljudi vide i uju, o ekuju i od itatelja da mu bespogovorno vjeruju, pa upu uje skrivenu kritiku „onima drugima“ koji se ne slažu s njim i Porfirijem rije ima – da e uvijek biti onih koji e na „slow motionu“ dokazivati kako je i dalje otvarao usta. Dakle, onih koji vjeruju više svojim o ima nego Porfiriju Peri u.

Radi se o Porfiriju Peri u.

Pa Darko upozorava na „ponovno puštanje zloduha iz boce o tobožnjem etnikovanju zagreba ko-ljubljanskog mitropolita Profirija“ i nastavlja kvalifikacijom o „potpaljivanju požara koji može imati katastrofalne posljedice“. I konstatira uz ve navedeni pojam „tobožnji“ da Porfirije Peri -nije etnik. Pavi i navodi doduše da na YouTubeu postoji pjesma i scena društva koje pjeva etni ku pjesmu, konstatira da je u tom društvu i Porfirije, tvrdi da je i on pjevao s njima „do trenutka kada se spominje kokarda“. Pavi i navode i ove posve neupitne injenice, koje usput re eno pokušava komentirati i interpretirati bez iznošenja novih neupitnih dokaza, usprkos temeljnom novinarskom pravilu da su slika i rije i ljudima kojima se nude kao informacija – dovoljne za zauzimanje vlastitog stajališta, te da je prili no uvredljivo pokušati im dodatnim objašnjenjem s vjerom na slijepo ispri ati što se ispod toga što oni vide i uju stvarno doga alo. Takav bi pokušaj imao smisla i bio uspješan, kad bi Pavi i ponudio dokaz da je Porfirije bio prisiljen pjevati i biti u tom društvu, ili da je ponudio dokaz kojim se kasnije Porfirije u svome djelovanju redovito postavlja posve suprotno od zna aja i simbolike toga društva i pjesama.

No, vidjet emo, prvo, kakve Dokaze Pavi i nudi, i drugo, kakve zanemaruje i zaboravlja.

Pa kolega Darko nastavlja eksplicitno se pozivaju i na Porfirijeve rije i i naknadno tuma enje da je nakon što je uo rije kokarda kasnije samo otvarao i zatvarao usta. Pavi i tu ve zauzima arbitrarno stajalište, neupitno se svrstavaju i uz Porfirijeve rije i nasuprot onoga što ljudi vide i uju, o ekuju i od itatelja da mu bespogovorno vjeruju, pa upu uje skrivenu kritiku „onima drugima“ koji se ne slažu s njim i Porfirijem rije ima – da e uvijek biti onih koji e na „slow motionu“ dokazivati kako je i dalje otvarao usta.

Dakle, onih koji vjeruju više svojim o ima nego Porfiriju Peri u.

Tu Pavi i konstatira da je to „ipak sporedno“, nastavljaju i s dokazima koje smatra važnijim od Porfirijeve intrepertacije pjevanja i doga aja.

Upravo to dokazivanje je – problem.

“Ukorijenjene fašističke vrijednosti hrvatske emigracije”

Pavi i posredno potvr uje vrlo opasnu kvalifikaciju, koju je pod krinkom jugoslavenskog komunizma upravo stvorio i potpisao velikosrpski agresivni imperijalizam, koji nije morao izuzev ideološki

etnikovati u Jugoslaviji jer mu je omogućavala ostvarivanje ciljeva – da su emigracija ili iseljeni Hrvati trajno sumnjivi tipovi s neoustaškim ili po suvremenoj antifa matrici – fašisti kim ukorjenjenim pretežitim vrjednostima.

Pa iznosi konstataciju da je Porfirije pjevaju i etni ku pjesmu jednako etnik kao što je Stipe Mesi ustaša „jer je svojedobno također u emigrantskom društvu pjevao ustašku pjesmu“. Pavi i naglašava da je važan kontekst, pri čemu je za taj kontekst vrlo bitan naglasak uz isticanje Mesića, da je pjevao u „emigrantskom društvu“, a za Porfirija ističe važnost onoga što je on radio u posljednjih pet godina od kada je u Zagrebu.

I ovdje Pavi i nesvjesno otkriva svoj stav o emigrantskim krugovima i društvima, za koje ostaje neizgovoreno da je manje više normalno, bili Srbi, bili Hrvati u pitanju, veličati etništvo ili ustaštvo, kao neku vrstu olakotne okolnosti ljudima, koji se nalaze u takvim društvima, ali i negativnoga odnosa prema tim „emigrantima“ iz „normalnih“perspektiva. Na taj način Pavi i posredno potvrđuje vrlo opasnu kvalifikaciju, koju je pod krinkom jugoslavenskog komunizma upravo stvorio i potpisao velikosrpski agresivni imperijalizam, koji nije morao izuzev ideološki etnikovati u Jugoslaviji jer mu je omogućavala ostvarivanje ciljeva – da su emigracija ili iseljeni Hrvati trajno sumnjivi tipovi s neoustaškim ili po suvremenoj antifa matrici – fašisti kim ukorjenjenim pretežitim vrjednostima.

Povijest druge polovice XX stoljeća jasno pokazuje nesrazmjer kriminalizacije ustaša i etnika, pri čemu je svaki Hrvat izvan granica bio – ustaša. Manje više je i danas.

Čemu inače pojam „kontekst“ uz Mesića, navode i „emigraciju“?

I zašto bi se uopće u današnjoj Hrvatskoj uspoređivalo ustaše i etnike, izuzev prema razvijenoj matrici i stereotipu iz vremena komunizma i bivše Jugoslavije, ispod koje se nalazi u svim ideološkim i vrijednosnim kampanjama nastojanje zadržavanja modela trajne kriminalizacije hrvatskoga naroda zbog NDH, to ne po srpskom političkom obrascu i rukopisu?

Treba usporediti odnos države Srbije danas prema etnicima i države u Hrvatskoj sa prisutnim snažnim utjecajem upravo Porfirija i njegovih sljedbenika i petokolonaša u Hrvatskoj prema ustašama, koje vide na svakom koraku i u svakom simbolu!

Jer u današnjoj Hrvatskoj, i u hrvatskoj povijesti uopće, hrvatski narod ne smije i ne može uspoređivati ustaški pokret, usprkos svim njegovim usponima i padovima, s etni kim pokretom i vrjednostima. Ustaše su bile politički, vojni i kasnije državni odgovor na etni ki program uništenja hrvatskoga naroda. I to nije bila samo ideološka ili politička platforma, nego strahovito krvavi rukopis, koji zapravo nije prestajao cijelo dvadeseto stoljeće. Stotine tisuća hrvatskih grobova i stratišta svjedoče o tome. Zašto bi onda i na kojoj to platformi hrvatski uvijek danas imao emotivni ali i razumni odnos prema etnicima kao prema ustašama?

Niti ima temelja, niti smije.

Ustaše su se uvijek borili ili vodili idejom da se bore za slobodu i opstojnost hrvatskog naroda, pa i onda kad su i činili zla koja treba i jest već višestruko osudio hrvatski narod, a etnici su suprotnost i stvarno, simboličko i trajno neprijateljstvo i prijetnja nestankom hrvatskome narodu. Nitko tko drži do zdrava razuma i svoga ponosa, ne smije nikada zanemariti tu činjenicu i razdjelnicu, jer zanemaruju i to, odustaje od samoga sebe, svoje povijesti, svoga prava na odlučivanje o sebi, i u konačnici odgovornosti, pa i kajanja za sebe i svoj narod.

Zato je usporedba „ustaše“ Mesića i „etnika“ Porfirija, te oba u kontekstu i uz dodatak emigrantskog društva, golema vrijednosna napuklina u Pavićevom pristupu ovome pitanju.

Potpuno je neoprostivo, nena elno i manipulativno, kad se ve Darko poziva na kontekst, da iz toga konteksta izostavlja da je izravni povod za objavljivanje video materijala s YouTubea bio, ne Penava, ne Vukovar, ne hrvatsko-srpske nacionalne tenzije, niti bilo što što on navodi, nego kazneni progon Marka Juri a, komentatora i novinara Projekta Velebit, to no tri godine nakon prve objave te snimke. Pavi i šuti i prešu uje injenicu da država progoni ovjeka koji je objavio istinu o jednome doga aju, ovjeka kome je objava istine primarni poziv i posao.

Ta napuklina se naravno onda vidi i u nastavku teksta.

Evo kako.

Pavi i upozorava na kontekst prvoga pojavljivanja „sporne snimke“, samo „devet mjeseci nakon njegovoga (Porfirijevoga pr.a) dolaska u Zagreb, bila je njegova diskreditacija u javnom prostoru“. Razlog te diskreditacije Pavi i vidi u tome što je Porfirije osudio Šešeljevo paljenje hrvatske zastave u Beogradu, pa naglašava da „je odmazda vrlo brzo uslijedila“, ime Pavi i nesvjesno ili svjesno postavlja izrazito niske, da na kažem sramne standarde za prihvatljivo ponašanje Srba u hrvatskom društvu uspostavljaju i ih na osudi otvorenog divljaštva. Pavi i nastavlja citiraju i Porfirija: „O ekivao sam diskreditaciju. Snimku koja je na YouTubeu tri, etiri godine iskoristili su baš sada kada sam osudio paljenje hrvatske zastave jer smetam radikalima u Srbiji i jastrebovima u Srpskoj pravoslavnoj crkvi“.

Tu Pavi i traži vezu s ovim što se dogodilo „prije nekoliko dana“ a što je u po etku teksta nazvao puštanjem zloduha iz boce s katastrofalnim posljedicama. Hm, za koga, odnosno za koje to uspostavljene društvene vrijednosti na kojima po iva hrvatsko društvo, koje vrijedi uvati na na in na koji on to pokušava raditi?

Pa dovodi u vezu ponovo emitiranje video materijala s Porfirijem s „rastom hrvatsko-srpskih nacionalnih tenzija, napr. oko Vukovara i uloge srpskog predstavnika Milorada Pupovca u hrvatskoj Vladi, ija je satelitska opstojnost upitna ne samo njegovim izravnim protivnicima nego i svakom zdravorazumskom i iole pismenom politi kom umu“.

Ovdje više nego vidljivo Pavi i radi snažnu distinkciju izme u Porfirija i Pupovca, traže i uporište u realnim injenicama koje je teško opovrgnuti kad je Pupovac u pitanju, pokušavaju i na taj na in prastarom retoriki kom figurom, evidentnom zlu suprotstaviti usporedbom nešto ime bi to nešto nužno moralo zbog vidljive javne neproporcionalnosti prema evidentnom zlu biti –prihvatljivo, odnosno dobro.

Drugim rije ima, Porfirije je super, u uspore enju s Pupovcem.

Zanimljivo je i što se mene ti e potpuno neoprostivo, nena elno i manipulativno, kad se ve Darko poziva na kontekst, da iz toga konteksta izostavlja da je izravni povod za objavljivanje video materijala s YouTubea bio, ne Penava, ne Vukovar, ne hrvatsko-srpske nacionalne tenzije, niti bilo što što on navodi, nego kazneni progon Marka Juri a, komentatora i novinara Projekta Velebit, to no tri godine nakon prve objave te snimke. Pavi i šuti i prešu uje injenicu da država progoni ovjeka koji je objavio istinu o jednome doga aju, ovjeka kome je objava istine primarni poziv i posao.

Što je nulta to ke obrane zrele društvenosti.

Pavičić kao nevažnu izostavlja činjenicu da država progoni njegova kolegu novinara

---

Novinar i zagovornik slobode misli i novinarstva, te istine u kona nici, nema potrebu istaknuti neprihvatljivost injenice da država progoni njegovoga kolegu jer je naveo slikom i tonom injenice od realno velike važnosti za higijenu hrvatskoga društva, ostavio ih ljudima na ravanje i zazuzimanje stvova, nego je to što je kolega uradio nazvao puštanjem zloduha iz boce s katastrofalnim posljedicama, siju i strah pred istinom.

Zašto bi i za koga to nosilo katastrofalne posljedice, te kako je moguće da istina, kakva god bila u ovome slučaju, bude puštanje zloduha? Zna i li to neizravnu poruku i stav, da mi novinari možemo diskretno s nekim posebnim pravom ocjenjivati koja je istina prihvatljiva za čitatelje makar se radilo o vrlo važnim općenacionalnim pitanjima, a koja nije?

Neshvatljivo je da to novinara Darka Pavića ne interesira, niti to uzima kao razlog zabrinutosti ili nužde za javnom reakcijom, jer protiv Jurića je progon pokrenulo hrvatsko državno odvjetništvo, koje kroz tri godine nije uvidjelo ništa sporno u tome što je Jurić objavio i komentirao tu nemilu scenu u svojoj emisiji Markov trg. Jer, novinar koji ljubi informaciju, istinu, koji komunicira sa svojom publikom poštujući njihovu temeljnu ljudsku sposobnost i zdrav razum, iznosi sve, ponavljam sve informacije, koje čak i ako ih komentira iz svoga stajališta ili uvjerenja, ne smiju biti neizložene ili selektivne. Autor se navodeći istinu i potpunu informaciju tako nužno dovodi u realnu poziciju, ako ide sa svojim komentarom, da ljudi imaju na temelju toga propitkivati njegove stavove, razmišljati o njima i realno ih vrednovati. Darko to izostavlja otkrivajući povjerenje u svoj stav, pa je utoliko njegov pristup manipulativan i opasan, uz to što je nenačeljan, jer se odriče kolege koji je pred ljude donio istinite informacije.

Za ostaviti je cjelokupnoj javnosti na procjenu, sama činjenica da kao novinar i zagovornik slobode misli i novinarstva, te istine u konačnici, nema potrebu istaknuti neprihvatljivost činjenice da država progona njegovoga kolegu jer je naveo slikom i tonom činjenice od realno velike važnosti za higijenu hrvatskoga društva, ostavio ih ljudima na ravanje i zazuzimanje stvari, nego je to što je kolega uradio nazvao puštanjem zloduha iz boce s katastrofalnim posljedicama, sijući strah pred istinom.

Ponavljam, zašto bi i za koga to nosilo katastrofalne posljedice, te kako je moguće da istina, kakva god bila u ovome slučaju, bude puštanje zloduha? Zna i li to neizravnu poruku i stav, da mi novinari možemo diskretno s nekim posebnim pravom ocjenjivati koja je istina prihvatljiva za čitatelje makar se radilo o vrlo važnim općenacionalnim pitanjima, a koja nije, pa ćemo na temelju neke svoje neupitno avangardne pozicije mi zapravo puštati ljudima informacije koje mi ocjenimo vrijednim, a za sve ostalo i njihovu eventualno ljubopitljivost ćemo plašiti tvrdnjom ili porukom o nekim razornim opasnostima ako nešto saznaju?

Na žalost upravo to zna i.

A to je kako god stvari ublažavali, upravo izvorište goleme manipulativnosti i teških nevolja s kojima se hrvatsko društvo i nacija susreću i koje nikako ne uspjevamo nadvladati, a upravo to, ta manipulativnost je jedino uporište klicama pogubnih, pa i etničke ideje u samoj Hrvatskoj, jer etnicima brada nije narasla bez pogodnoga i pripremljenoga tla laži i manipulacija, u ovome slučaju na lažima i krivotvorinama koje polaze od trajne srpske ugroženosti i stradalništva u svakoj Hrvatskoj koja nije pod njihovom državnom kontrolom. Bez obzira kojoj društvenoj strukturi u javnoj percepciji Darko Pavić u ovome trenutku u žestoko podjeljenom društvu u Hrvatskoj pripadao, onaj uvjerljivo manjinskoj, koja isključivo na manipulacijama opstaje, ili onaj kojom se manipulira, činjenica je da se ne može afirmirati model u kojemu je nužno kritizirati jedne zbog manipulacije, s pozicije da je loše to što oni manipuliraju, lažu, izokreću, jer smo mi bolji od njih, pa je jedino rješenje da iste stvari, samo s drugih pozicija radimo mi.

Upravo to je – zloduh iz boce.

Pavić se iščupa da sam ja naveo kako su pokret i progona protiv Jurića samostalno DORH zbog njihovih novih saznanja, Kuća ljudskih prava, Srpsko narodno vijeće i Drago Pilsel, a eto nije Porfirije!?

Uzdu se mi je Pavićeva logika. Jer, da je Porfirije osobno podnio kaznenu prijavu protiv Marka Jurića, daleko bi to bio veći i uvjerljiviji iskaz njegove ljudske i osobne uvjerenosti, a na taj način i neizravnog protivljenja kvalifikaciji etnik, kojom se nužno izvičeno kvalificira javno, pa me čudi njegovo učenje da u tome ne vidimo činjenicu da on – nije etnik!

Pa baš to ga gura u naru je etnika.

Iako je ovo potpuno promašen Pavi i ev argument, koji „obrani“ Porfirija ne donosi baš nikakvu logiku i moralnu korist, valja navesti da je na stranici SNV-a naveden slijedeći zajednički niz srpskih institucija u Hrvatskoj: SKD Prosvjeta, SPD Privrednik, Srpska pravoslavna crkva, zastupnici Srba u Saboru, Zajednički ovi i općina. Što god ovo značilo, činjenica je da SNV, u ovome slučaju podnositelj kaznene prijave, na svojim stranicama, svojim organskim dijelom i cjelinom smatra i SPC, time i Porfirija Perića valjda.

I, evo Pavi i u dodatne nevolje u namjeri suprotstavljanja Pupovca i Porfirija.

U kratkom prikazu SPC-a upravo na tim stranicama stoji i ova rečenica: „Upravnu samostalnost Srpska pravoslavna crkva stekla je zalaganjem Svetog Save 1219. godine. Ona je danas u rangu patrijaršije i ima eparhije u svim republikama bivše Jugoslavije, kao i u drugim zemljama u Evropi, Sjevernoj Americi, Australiji“.

Upozoravam na činjenicu da se današnje suverene države nastale raspadom SFRJ nazivaju republikama bivše Jugoslavije. Zašto? Zar je Republika Hrvatska – Republika Bivše Jugoslavije?

Jasno zašto.

Jer Republika Hrvatska je ime međunarodno priznate države, a „republika bivše Jugoslavije“ je lovište srpskom imperijalizmu. Jasno je kao dan da je to rukopis nepristajanja na hrvatsku državnost, samobitnost i suverenost, koju redovito, u svim svojim službenim porukama pravoslavnim Srbima i njihovima eparhijama i svećenstvu šalje patrijarh Irinej.

Ali, vratimo se na navode u Pavi i evoj kolumni.

“Porfirije je dobar, kakvih ima”

Hrvatskoj nacionalnoj memoriji nije bit političkog srpstva je li Srbin ljepši, bolji, razumniji, ovakav ili onakav, kako pokušava reći Porfirije, a Pavi i vrednovati kao dokaz dobrote, nego je u toj memoriji povijesna istina da Srbin i Crkva koju predstavlja Porfirije nastoji istrijebiti Hrvate, oduzeti im mjesto za život i poništiti njihovo autentično, dakle i Božje postojanje.

Pavi i navodi dokaze o Porfirijevoj prihvatljivosti i dobroti.

Isti će kako je poručio parafrazirajući Arsena Dedića da će se on i Zagreb voljeti javno, navodi da se Porfirije pojavio na dočeku tijela Sv. Leopolda Mandića pred Zagrebačkom katedralom, citira Porfirijeve riječi o motivu jedinstva kršćana koji je bio povod za njegovo javno poštovanje Sv. Leopolda Mandića, navodi Porfirijeve riječi s liturgije na Božić 2017. godine kojima poziva i zapovjeda da se zaborave „gluposti, sukobi, nemiri, tko je ljepši, tko je manji, tko je veći“. Navodeći ovu posve banalnu poruku s dječjim grijesima pravoslavnih vjernika, iz Porfirijeve propovjedi, a isti uči da je to bilo nakon „provokacije srpskog izaslanika Vladimira Božovića“ s badnjeg domjenka u Zagrebu uoči Božića, Pavi i prvo Božovićevu ružnu provokaciju svodi na zafkanciju iz Porfirijeve propovjedi zaigranoj dječjici valjda, a zanemaruju da su razlike i navodna sporenja koje Porfirije ističe pozivaju i se nakon njih na Krista – zapravo obična magla ili iskreno rećeno rujanje zdravu razumu, jer navedeno nema ama baš nikakve veze sa stvarnom prirodom sporova između srpskog i hrvatskog naroda, pri čemu banalizacija sporova zapravo vodi uspostavljanju zaborava i nove ravnoteže na zaboravljenom zlu. Jer u Hrvatskoj nacionalnoj memoriji nije bit političkog srpstva je li Srbin ljepši, bolji, razumniji, ovakav ili onakav, kako pokušava reći Porfirije, a Pavi i vrednovati kao dokaz dobrote, nego je u toj memoriji povijesna istina da Srbin i Crkva koju predstavlja Porfirije nastoji – istrijebiti Hrvate, oduzeti im mjesto za život i poništiti njihovo autentično, dakle i Božje postojanje.

Usmjeravaju i pozornost na te patetične i petparačke poruke, i Porfirije, ali i Pavić i navode ih, stvari potpuno banaliziraju, a svaka banalizacija golemih i teških zala koje upravo političko srpstvo predstavlja neupitno u hrvatskoj nacionalnoj memoriji, nije ništa drugo nego – relativizacija do negacije tih zala.

E, sad, kakve to veze ima s bilo kojim dobrim, kršćanskim ili ljudskim, neka sam sebi svatko odgovori.

Gotovo je uvredljivo to što je sve Darko naveo kao činjenice koje bi trebale pokazati neupitno da je Porfirije dobar, da nije etnik, te da je svako njegovo osporavanje – katastrofalno.

Navodi tako Pavić da Porfirije redovito razgovara s kardinalom Bozanićem kao da je to Porfirijeva ili Božja milost Bozaniću, da je rekao da su katolički sveci pitanje Katoličke crkve, da je poručio ovo ili ono, da je..... Sve što Pavić navodi ukratko ne bi trebalo baš nikome uzimati u neakve zasluge, niti bi se smjelo honorirati normalnom dovjeku, jer je to otprilike kao i katoliku reći – Hvaljen Isusu i Marija.

Isti u isto to, Pavić zapravo neizravno priznaje da i nema bogzna što istaknuti, te da je njegovo zagovaranje Porfirija izvan običajne osobnoga ljudskoga dojma na staklenim nogama, te da nema nikakvoga relevantnoga uporišta konačne poruka – Porfiriju ne „pakovati“. I, ako ćemo biti cinični, ispada da je Porfirije dobar – kakvih ima, ili jer ne grize oko sebe.

Bit stvari je da Hrvatska ne smije trpjeti nikakvoga „dobrog-kakvih ima“!

Nekoliko je pojmova, konstatacija i teza u cijelome tekstu jako problematično i moram s vama izreći da prikazuju kolegu Pavića a na jedan, meni uznemirujući način.

Naime, Pavić ukazuje da je Porfirijeva potvrda, inače notorna činjenica da je proglašavanje katoličkih svetaca u nadležnosti Katoličke crkve zapravo Porfirijev nekakav odgovor „tvrdoj liniji SPC-a koja je pokrenula zastoj Stepinove kanonizacije“, zapravo jedan od motiva emitiranja navedene snimke na YouTubeu, kao odgovor te tvrde struje SPC-a svakome tko se pokaže „previše popustljivim i otvorenim prema Hrvatskoj i Hrvatima, Katoličkoj crkvi i katolicima“, nazivaju i zbog toga emitiranje snimke i „odstrelom“ takvih svećenika. Hm, Irinej je vrhovni poglavar SPC-a, a bez njegove volje Porfirije nikako ne bi mogao biti metropolit zagrebački. Može li se netko sjetiti što je „meko“ u bilo čemu što je Irinej do sada predstavio ili poručio Hrvatskoj, s tim i u činjenici da je on i subraća mu upravo poslao Porfirija u Zagreb. Zašto bi onoga koga su oni formirali, pa poslali u Hrvatsku, sad najednom preodgajali ili prepadali snimkama na YouTubeu?

Nema logike.

Koalicija srpskih i hrvatskih „nevaljalaca“, protiv „dobroga“ Porfirija

---

To je klasična antifa matrica, koja pokušava na dubinski zasađenju neravnoteži naslijediti iz komunističke Jugoslavije, uspostaviti novi, navodni hrvatski poredak, a u biti njegovu potpunu antihrvatsku suprotnost, jer se za sve srpske svinjarije nužno mora pronaći odgovornost i krivce na hrvatskoj strani. To nastojanje nema nikakve veze ni s pravdom, ni s istinom, ni s humanošću, ni s kršćanstvom, a izravno ima katastrofalne posljedice na hrvatsko društvo, ali i na razvoj hrvatsko-srpskih odnosa.

Kao što je izrazito opasna tvrdnja i vrlo prljava u ravan s tim navodnim „jastrebovima“ u SPC uspoređivati novinare u Hrvatskoj koji upozoravaju na etništvo i velikosrpske pojave. A to Pavić i otvoreno radi, isti u isto svojevrsnu koaliciju srpskih i hrvatskih „nevaljalaca“ protiv „dobroga“ Porfirija, pa Marko Jurić zapravo ispada etnički jatak ili neka vrsta po etnika, a mi na Velebitu pro etnički jazbina.

Evo tog Pavi i evog otkri a: „Što su zdušno prihvatili radikali s hrvatske strane neumorno se trude i dokazati Porfirijevo etnikovanje. I to jednim spornim pjevanjem, a ne njegovim djelovanjem u Zagrebu, koje nema veze sa zbivanjima u Vukovaru ili Pupov evim angažmanom u Vladi“.

U sasvim konkretnom kontekstu ovdje Pavi i neizravno dovodi u Hrvatskoj Marka Juri a, Podcast Velebit, mene, stotine drugih hrvatskih novinara i intelektualaca, zapravo sve one koje SNV ve 14 godina u svojim Biltenima proglašava ekstremistima, mrziteljima i opasnim tipovima, nerijetko i Katoli ku crkvu, te sve enike i biskupe me u njima, s nekim neidentificiranim „tvrdočinijašima“ u Srbiji, proglašavaju i naša nastojanja da se na istini i na elima uspostave, ako su uop e mogu i odnosi dvaju naroda, s njihovim nastojanjima da nas kao ljudi i naroda nestane- ekvivalentom.

Malo previše zaloga za jednoga Porfirija!

To je klasi na antifa matrica, koja pokušava na dubinski zasa enoj neravnoteži naslije enoj iz komunisti ke Jugoslavije, uspostaviti novi, navodni hrvatski poredak, a u biti njegovu potpunu antihrvatsku suprotnost, jer se za sve srpske svinjarije nužno mora prona i odgovornost i krivce na hrvatskoj strani. To nastojanje nema nikakve veze ni s na elima, ni s istinom, ni s humanoš u, ni s krš anstvom, a izravno ima katastrofalne posljedice na hrvatsko društvo, ali i na razvoj hrvatsko-srpskih odnosa.

Kad je ve Pavi i uzeo toliko truda na vrlo banalnim injenicama pokazati djelovanje „dobroga“ Porfirija u zadnjih pet godina, namjerno ga retori ki u tekstu svrstavaju i kao nekakvoga antipoda realno i s razlogom ozloglašenom Miloradu Pupovcu i nekim tamo „tvrdočinijašima“ bez imana i lica, evo jedan eksplicitan navod koji ne treba tražiti u dubokoj prošlosti, nego nazad mjesec dva dana.

I ne doga a se u emigraciji.

Pogledajte!

Na poziv Europskog parlamenta, mitropolit Porfirije je sudjelovao na konferenciji „Religijska i ljudska prava unutra Europske Unije- Zajedni ka odgovornost“. Konferencija je održana u Bruxellsu, 04. prosinca 2018. godine.

Porfirije je ovdje kriminaliziraju i ideologije „koje su dovele do raspada zajedni ke države“, dovode i u istu vrijednosnu ravan ideju nacionalne slobode hrvatskoga naroda i ideju istrijebljenja hrvatskoga naroda, koja je bila temelj srpske agresije, doslovno kriminalizirao hrvatsku težnju za slobodom i sve ono na emu je nastala Hrvatska, otvoreno promi u i uvjete, na ela i odnose na kojima je jedino mogu nastavak srpske uništavaju e ideje nude i umjesto krš anskog pokajanja valorizaciju zla kao dobra.

Evo što je pred me unarodnom zajednicom i sudonicima konferencije rekao Porfirije:

„Mi naše najsvježije rane, uop eno govore i, nismo zalije ili, nismo obnovili povjerenje posebno me u mladima, na na in koji ste mnogi od vas to u inili u odnosima izme u vaših naroda i država. Krenuli smo u to. Posve eni smo tome. Osobno sam posve en tome. Naša mjesna crkva promovira ekumenski, me ureligijski i svjetonazorski dijalog, brine za obespravljene i apelira da se svugdje i uvijek poštuju ljudska prava i dostojanstvo. Ali me brine to što, iako smo posve eni zacjeljivanju svježih rana i odmicanju od ideologija raspada zajedni ke države, primje ujemo obnavljanje govora mržnje i povijesnog revizionizma kojem je cilj rehabilitacija poraženih pokreta, doma e varijante nacizma i fašizma i negiranje njihovih zlo ina. Takvo negiranje žrtava koncentracijskog logora Jasenovac ili pojedinih logora za djecu koji su za vrijeme Drugog svjetskog rata postojali na podru ju Nezavisne Države Hrvatske, u današnjoj Hrvatskoj predstavlja ozbiljnu prijetnju svemu u što mi krš ani i svi ljudi dobre volje vjerujemo i svemu što su naši pretci htjeli i postigli Op om deklaracijom o ljudskim pravima. Nesumnjivo, Ustav Republike Hrvatske, zakonodavni okvir koji se ti e zaštite ljudskih i manjinskih prava kao i antidiskrimancijski zakon, kojim se propisuje op a zabrana i kažnjavanje svakog tko poziva na

uporabu nasilja, na nacionalnu, vjersku ili rasnu mržnju i bilo koji drugi oblik nesnošljivosti, duže od desetljeća a unazad, usklađeni su s najvišim europskim standardima i omogućavaju preduvjete za moderna demokratska dostignuća u poštivanju ljudskih prava i ljudskog dostojanstva. Usprkos tome, godine iza nas svjedoče o sve većem kršenju ljudskih i manjinskih prava, bilježe govor mržnje i širenje etničke netrepeljivosti u javnom prostoru, zatim brojne fizičke i verbalne napade prema osobama srpske nacionalnosti u Hrvatskoj, bez obzira radi li se o javnim osobama, građanima, ženama i muškarcima, mladima ili starijoj populaciji.

U godinama nakon ulaska Republike Hrvatske u EU (2013.) broj prijavljenih incidenata se povećao, stoga apeliramo na hrvatsku vladu da provodi ove blagotvorne zakone koje imamo i koji štite svakog građanina“.

E, sad, tko je ovdje Pupovac, tko Porfirije, kakva je razlika između onoga što izaziva gnjev i neraspoloženje hrvatskoga naroda prema Pupovcu koji doslovno ovo govori iz godine u godinu, iz dana u dan, i “dobroga“ Porfirija koji „nije etnik“?

Jer Porfirije je ovdje kriminalizirajuće ideologije „koje su dovele do raspada zajedničke države“, dovode i u istu vrijednosnu ravan ideju nacionalne slobode hrvatskoga naroda i ideju istrijebljenja hrvatskoga naroda, koja je bila temelj srpske agresije, doslovno kriminalizirao hrvatsku težnju za slobodom i sve ono na čemu je nastala Hrvatska, otvoreno promiču i uvjete, načela i odnose na kojima je jedino mogući nastavak srpske uništavajuće ideje nude i umjesto kršćanskog pokajanja valorizaciju zla kao dobra. Otvoreno promiču i srpsku laž o „logorima za djecu“ koja je znanstveno i potpuno osporena, isti u Pupovčeve višegodišnje mantre o agresivnosti i nevaljalosti hrvatskoga naroda i ugroženosti Srba (jesu li Darko dakle to samo Pupovčeva nedjela i nevaljalosti?) jasno rekao –tko je on zapravo, stvaraju i lažima temelj za novi rast brada diljem Hrvatske. Za detekciju tko je on, nije trebao pjevati ništa. A zanemarivati to je izrazito opasno, progoniti uvijek i ljude koji to vide i govore, je – što Darko?

Ovo je temelj ekumenizma, samopoštovanja i poštovanja, ovo što u sada navesti.

Jer, to je Krist, stvarno i simbolički.

Bit stvari je izrekao monsijor Vlado Košić, biskup siskijski, na središnjem slavlju ekumenskog hoda u Sisku:

„No, laž i dalje postoji, dapače, sve se više širi, pa čak i od onih koje volimo nazivati svojom kršćanskom braćom. To bi trebalo već jednom prestati. Ali jesu li naša braća oni koji nisu braća istine? No, ako se neki isključe iz dijaloga istine s nama, postoje oni kojima je istina sveta i s njima želimo gajiti ne samo dijalog istine nego i ljubavi. U suprotnom je svaki dijalog, bez istine, samo farsa.“

Neće biti civilizacijskoga reda ako se Hrvatska bude prilagođavala standardima Pupovca i Porfirija

---

Te ljude se pameti i civilizaciji može dozvati samo – istinom, snagom i nepopustljivošću, te oštrim snakcioniranjem svakoga zlog pokušaja i primisli! Jer ćemo im se u protivnom poćeti diviti zato što postoje i zahvaljivati im jer dišemo. Ovo je Hrvatska, skupo plaćena slobodna zemlja, u kojoj je upravo Porfirijevoj Crkvi oprosteno bez ikakva razumnoga uporišta puno toga, u kojoj je pripadnicima Pupovčevih srpskih trupa još više oprosteno, i nikada nećemo doći do uspostavljanja civilizacijskoga reda i poretka, kršćanske solidarnosti i bratstva, ukoliko se Hrvatska bude ravnala i prilagođavala njihovim standardima i zagovorima.

Ne može se tvrditi da netko nije etnik radi toga što je na liturgiji zapovjedio vjernicima da ne uspore u tko je ljepši, bolji, veći, pozivati ih pod Kristovo krilo, a istovremeno u svakoj prigodi pred meunarodnom

zajednicom – svjesno lagati na brata svoga. Krist i laž nemaju ništa zajedni ko. Ništa zajedni ko nemaju ni ljudskost, humanost, ljudska prava, zaštita ljudskih prava, ljubav, tolerancija, zajedni ko življenje, s lažima i zlouporabom doma instva i zaštite.

Pavi i , u misiji obrane Porfirija nesvjesno ili svjesno, i na jedno i na drugo ima pravo uz napomenu da e se svako pravo koristiti protiv njega ako je zalog istini, promi e zapravo stanje i odnose u kojima je vrhunski arbitar hrvatskome narodu SPC, a vrhunski dokaz naše civiliziranosti i našega krš anskoga profila biti ponizan pred tim lažima i djelovanjem, u kojemu je Hrvatska poluslobodna i izrazito ovisna zemlja, narod i država, gdje svako postavljanje pitanja pod nametnute o ite ili duboko osporene krivotvorine može izazvati katastrofu i nesagledive posljedice, te stanje u kojemu valjda hrvatski narod mora tragom naslije enih odnosa i usprkos svim iskustvima i užasu koji je doživio i ispod duhovnog okvira SPC-a samo davadesetak godina ranije i što danas doživljava svjedo e i reafirmaciji toga zla, ekati nekakvu vrstu sprske milosti, kada e netko i neki me u njima evoluirati i postati dovoljno dobori i ne- etnici, pa e onda te i med i mlijeko. Tome svjedo i izvo enje izrazito banalnih „dokaza“ o ito vjeruju i da je i to dovoljno jer ne „grizu“, umjesto da po e od injenice da je ovo država, društvo i zemlja hrvatskoga naroda, da hrvatski narod ni po emu nije loš, sporan ili neugodan, te da s pozicije istine jasno ukaže da Porfirije, Pupovac i ovo što oni rade, makar se maskirali koliko god htjeli – nije doborodošlo u Hrvatskoj. Jer, nije nigdje.

Te ljude se pameti i civilizaciji može dozvati samo – istinom, snagom i nepopustljivoš u, te oštrim snakcioniranjem svakoga zlog pokušaja i primisli! Jer emo im se u protivnom po eti diviti zato što postoje i zahvaljivati im jer dišemo.

Ovo je Hrvatska, skupo pla ena slobodna zemlja, u kojoj je upravo Porfirijevoj Crkvi oprošteno bez ikakva razumnoga uporišta puno toga, u kojoj je pripadnicima Pupov evih srpskih trupa još više oprošteno, i nikada ne e do i do uspostavljanja civilizacijskoga reda i poretka, krš anske solidarnosti i bratstva, ukoliko se Hrvatska bude ravnala i prilago avala njihovim standardima i zagovorima.

Tako e se Hrvatska ujediniti na injenici da je – nema.

Jedini na in da Porfirije ne bude etnik u Hrvatskoj je postaviti i njemu i Pupovcu i svima, eliminacijske uvjete koji e im onemogu iti – etnikovanje, a ne pouzdati se u njihovo krš anstvo i dobrotu. Dakle, slažem se, posve je nebitno je li Porfirije etnik ili nije, je li pjevao ili nije, jer je daleko bitnije to da iz njegovih poruka i danas u svakoj prilici izvire ista misaona, vrijednosna i politička u kona nici paradigma, kojom on i njegova Crkva sebi pripisuju pravo arbitriranja u tu oj zemlji koja ih isklju ivo miloš u svoga naroda podnosi. Još uvijek!

Nije dakle vrijeme kako Pavi i zaklju uje „ne pakovati Porfiriju“, vrijeme je otkazati i njemu i svima sli nima gostoprimstvo u Hrvatskoj, ne zbog pjesme, iako i zbog nje. Jer pjesma je najmanji problem. Jer, ljudi su ideje, a zagovarati „ne-pakovanje“ takvima, zna i „pakovati svome narodu“ po evši od optužbe o –„pakovanju“ kolegi novinaru Marku Juri u